

Kovács Újszászy Péter
HEGYVIDÉKI NAPLÓ

A júliusi ködben arcod kivillant csuklyád alól.
Az áfonyabokrok és törpefák boldogok voltak,
ha bokádhoz értek.
Eleredt az eső,
egy menedékház tornácára húzódva
kabátom melegét kerested.
Ahogy az útravalót elővarázsoltad,
ő is megjelent.
Bundáján vízcseppek kergetőztek.
Leült élénk,
szemében aprófa pattogott.
Huncut mosollyal löktél rajtam egyet,
a jóllakott kutya pedig elaludt
az esőfelhők alatt.

KIMEREVÍTETT

Mint alvó vadászgörényre talál rád a délután.
Törpefürjek szívverése hallszik.
Kihült a sebhely gerinced fölött.

PÁRZÁS KEZDETÉN

Szürkeségüket viselik a mezők,
ökörnyál-reggelben
gímszarvasok bőgése őriz.

RÖPKÉPTELEN

Patanyomokban kereslek.
Rovar nem lehetsz,
csak szellő tollaimon.

ROTTWEILEREKKEL
CSEPPFOLYÓS TÁJBAN

Jégmadárrá válok, mikor megérintesz.
Felszíned alatt jóleső homály,
hangjaid halrajok otthonába hívnak,
amit csak pelikán, kanalagém érthet.
Árral szemben, tempózva haladnak a kutyák.
Amikor sekély tavakban megismertek téged,
tisztá voltál, hűvös és nyugodt,
most folyóként sietsz,
feloldódunk benned, általad.

Mágus